

vi mene det vel med det hele Land, at vi ønske at leve i fulblommen Fred og Ro, at vi stræbe efter at fremkalde en heldig Udvikling for Omraadet af de forskjellige Territorier, som dog idetmindste høre under eet Scepter; men jeg vil blive staaende ved Ønsket om at kjøbenhavnifere Slesvig. Der er gjort saa mange Bestræbelser derfor, hvorfor skulde da Jernbanen ikke have Ret til at gjøre det igjennem en Veiforkortelse af 8000 Alen? Men lad os nu see, hvortil det Hele reducerer sig; leverer man et eneste Tog mere, end der ellers vilde komme, kan en Hamborger — for at tage det Værste, vi kunne finde paa, for at gjøre det rigtigt slet, hvad der siges derimod — komme afsted med noget andet Tog, for at møde en Rjøbenhavner, kommer han et Minut hurtigere? Han kommer maaskee til at sidde i den samme Koupee, i den samme Vogn, eftersom han betaler, eftersom der er Plads, men Hamborgeren kommer altsaa ikke til at gjøre sin Civilisation mere gjældende end den Anden. Lad os reducere hele denne Betragtning til den Ringhed, som den i Virkeligheden har; den er i sig selv Intet, den er værre end Intet, thi den bringer til at troe, at vi ikke ansee os for at være ligesaa nær og i den samme østfelige Forbindelse med Slesvig som med Thyland; der er Nok udenfor os, som ville prøve paa at fremkalde en Forffjel, men vi skulde ikke gjøre det for nogle faa Tusind Alen Jernbanes Skyld. Og nu de 800,000 Rd., som skulde bespares! Har den ærebe Minister nogensinde rigtigt overveiet, om det, vi kunne spare paa denne Vej, staaer i Forhold til, hvad der vilde kunne vindes ved at tage Fredericia og Veile. ud af Nettet? Denne Omkjørsel ved Fredericia er i de Papirer, vi tidligere have havt, bleven nævnt og fremhævet som en saadan, der førte særdeles store Omkostninger med sig, og naar vi nu ved en Forandring kunne spare 2 eller 3 Gange 800,000 Rd., saa forekommer det mig, at det dog var et Forsøg værd. Hvorledes jeg end vender og dreier Sagen, saa mener jeg, at naar man gjør Forsøg paa at rolle ved den — det være sig enten for Penges Skyld eller for Transportens Bekvemmeligheds Skyld eller Krigsvæsenets Skyld — saa maa man lægge Sagen for i sin

Heelhed. De, som ikke ville gaae ind paa Ministerens Forslag, have idetmindste saa Meget forud for ham, at han selv erkjender, at Overfarten over Middelfart=Snoghøi saubsynligvis er lidt bedre; ved Hjælp af Dampskibe reducerer han Forffjellen til meget lidt, men jeg troer, at han reducerer den til for lidt. Jeg indrømmer vel, at Dampskibe i den Henseende ville gjøre nogen Forffjel, men jeg har paa den anden Side den Overbeviisning, at der er Tider paa Aaret, hvor Dampferger i en længere Tid, end man i Almindelighed vil indrømme, ikke ville kunne yde den behøvrige Tjeneste ved Strib og Fredericia, og hvor der i alt Fald maa gjøres store Offre, for at de kunne gjøre den. Det er langt simplere, at man bliver paa det Sted, hvor Overfarten kan foregaae paa en simplere og lettere Maade, hvor man med Letthed kan gaae over med de andre Transportmidler, saaledes at man kan overføre Dropper og hvad man nu vil uden stor Bæmselighed. Jeg kan ikke komme fra, at de, som mene Regjeringen det bedst, og de, som mene Jernbanestystemet det bedst, maae stemme mod denne Lovs Overgang til anden Behandling med det Haab, at naar den ærebe Minister seer, at der er en alvorlig Stemning af den Art, vil han føle sig opfordret til at forelægge den hele syblige Deel af Jernbanenettet, baade paa Fyen og i Thyland, til en fornøyet Undersøgelse og Overenskomst; uden det ville vi ikke kunne overveie Noget. Hvad Ministeren end her maatte naae, saa vil der blive en ond Følelse tilbage, ikke hos mig, thi jeg er ikke fangen, jeg har stemt imod det Hele, fordi jeg forudsaae, hvad Bei Regjeringen vilde gaae, og hvad Støtte den havde at hvile paa; jeg vidste, hvad jeg havde at holde mig til; men der er Mange her, som ere gaaede ind paa den Overenskomst, som nu svigtes saaledes, at de ikke engang kunne raablaae om det, de selv havde stude ud af Jernbaneloven, forinden de antog den og sendte den til det andet Thing, og for dem, der dengang i god Tro gif ind paa Regjeringens Forslag, vilde det være det Bedste, om det hele Spørgsmaal kom for paant. Naar den ærebe Minister handler saaledes, vil det langt mere bibrage til at forhindre min „Mistænksomhed“ end alle hans Udvarfler.